

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 152/2014-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť F. D., zastúpeného JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s. r. o., Ulica M. R. Štefánika 1822, Dolný Kubín, konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Romana Veselovského, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 166/2013 z 30. októbra 2013 v časti nepriznania práva na náhradu trov konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2014 doručená sťažnosť F. D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s. r. o., Ulica M. R. Štefánika 1822, Dolný Kubín, konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Romana Veselovského, vo veci namietaného

porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 166/2013 z 30. októbra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) v časti nepriznania práva na náhradu trov konania.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že žalobcovia v 1. a 2. rade podali Okresnému súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) proti sťažovateľovi (žalovaný, pozn.) žalobu o nahradenie prejavu vôle *„sťažovateľa na uzavretie kúpnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nebytovému priestoru - garáži súpis č..., postavenej na pozemku... dohodnutú kúpnu cenu 9.300 EUR a to na tom skutkovom základe, že sťažovateľ ako budúci kupujúci sa voči žalobcom ako budúcim predávajúcim zaviazal dňa 21. 12. 2010 zmluvou o budúcej kúpnej zmluve na uzavretie riadnej kúpnej zmluvy, a to najneskôr do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy na uzavretie kúpnej zmluvy“*.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 54/2012 zo 14. januára 2013 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu zo 14. januára 2013“) žalobu v celom rozsahu zamietol a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Na základe odvolania podaného tak žalobcami, ako aj sťažovateľom krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil a žiadnemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta predovšetkým skutočnosť, *«že napriek tomu, že podal odvolanie proti výroku rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 14. 01. 2013, č. k. 8 C/54/2012, ktorým súd sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania s tým, že vo svojom odvolaní uviedol viaceré argumenty proti nepriznaniu práva na náhradu trov konania, Krajský súd v Žiline sa s týmito argumenty vysporiadal takým spôsobom, že uviedol: „Pokiaľ ide o namietaný výrok o náhrade trov konania krajský súd v plnej miere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.“ Sťažovateľ uvádza, že takto odôvodnené rozhodnutie Krajského súdu v Žiline pokiaľ nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia rozsudku a to aj napriek tomu, že Krajský súd v Žiline poukázal na ustanovenie § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „OSP“).*».

Sťažovateľ sa domnieva, že jeho odvolacie námietky «uvedené v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 14. 01. 2013, č. k. 8 C/54/2012 signalizovali možnosť ich podstatného vplyvu na právne posúdenie veci v otázke vzniku práva sťažovateľa na náhradu trov konania. Sťažovateľ v odvolaní uviedol podstatné argumenty, ktorých obsah je možné zhrnúť do tvrdenia, že pokiaľ sa sťažovateľ domáhal svojich práv žalobou, odvolaním proti poriadkovej pokute alebo rokovaním o zmieri, ktorý nakoniec neuzavrel, nie je možné tieto jeho procesné práva využiť proti nemu a nepriznať mu náhradu trov konania, pokiaľ bol v plnom rozsahu úspešný a to odvolaním sa na ustanovenie § 150 OSP. Za týchto okolností bolo povinnosťou Krajského súdu v Žiline na túto odvoláciu argumentáciu sťažovateľa primeraným a ústavne konformným spôsobom reagovať. Krajský súd v Žiline sa však obmedzil, pokiaľ ide o odvolanie sťažovateľa proti výroku o trovách konania, len na konštatovanie obsiahnuté v jednej vete: „Pokiaľ ide o namietaný výrok o náhrade trov konania krajský súd v plnej miere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.“ Sťažovateľ sa domnieva, že takýmto postupom Krajský súd v Žiline čisto formálne aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 OSP bez spojenia s judikatúrou Ústavného súdu a ESLP a bez spojenia s § 157 ods. 2 OSP (porovnaj nálezh Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 118/2010). Krajský súd v Žiline sa právnou argumentáciou sťažovateľa uvedenou v odvolaní vôbec nezaoberal, neuviedol na zvýraznenie správnosti a presvedčivosti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš žiadne dôvody, ktoré by mohli sťažovateľa uspokojiť a poskytnúť mu pocit, že jeho odvolaním sa Krajský súd v Žiline zaoberal aspoň v takej miere, či jeho argumenty v odvolaní majú resp. nemajú význam pre rozhodnutie. Pokiaľ sa však Krajský súd obmedzil len na konštatovanie obsiahnuté v jednej vete: „Pokiaľ ide o namietaný výrok o náhrade trov konania krajský súd v plnej miere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.“ v sťažovateľovi toto vyvolalo pocit márnosti, krivdy a nespravodlivosti, smerujúce k nadobudnutiu presvedčenia, že odvolanie sťažovateľa zostalo „bez povšimnutia“. Uvedený pocit sťažovateľa vyplýva predovšetkým z toho, že jeho odvolanie bolo v rozsahu päť strán A4, kde sťažovateľ popísal viaceré argumenty, ktoré prvostupňový súd nemal k dispozícii pri vydávaní svojho rozhodnutia s tým, že tieto argumenty predovšetkým popisovali motiváciu, postoj sťažovateľa v konaní, jeho komunikáciu s právnym zástupcom, zvažovanie jednotlivých

krokov pri postupe v konaní. Tieto skutočnosti prvostupňový súd nemal k dispozícii, t. j. pri vydávaní rozhodnutia z nich nemohol vychádzať a ani z nich, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš nevychádzal. Krajský súd v Žiline na argumenty sťažovateľa absolútne nereagoval, neuviedol, či tieto argumenty mali, resp. nemali význam pre rozhodnutie Krajského súdu v Žiline.».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod č. k. 6 Co/166/2013 porušil základné právo F. D... na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 6 Co/166/2013 zo dňa 30. 10. 2013 zrušuje a to v časti potvrdzujúcej výrok rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 14. 01. 2013, č. k. 8 C/54/2012 o tom, že žalovanému sa nepriznáva právo na náhradu trov konania a v časti, kde Krajský súd v Žiline žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania a vec vracia na ďalšie konanie.

3. F. D... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 EUR (slovom tri stoštyridsať eur a deväťdesiat eurocentov), ktorú je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokátskej kancelárie... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Argumentácia, ktorou sťažovateľ odôvodňuje svoje tvrdenie, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1

ústavy, je založená na námietkach, podľa ktorých sa krajský súd v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania nevysporiadal ústavne súladným spôsobom so všetkými jeho argumentmi obsiahnutými v jeho odvolaní proti výroku o trovách konania v rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2013, pričom len „formálne aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 OSP bez spojenia s judikatúrou Ústavného súdu a EŠLP a bez spojenia s § 157 ods. 2 OSP“.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nepochybne súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom, podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, a to najmä vtedy keď zistí, že došlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k nepripustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ústavný súd ďalej vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmať, či v konaní bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných

súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V súlade s čl. 51 ods. 1 ústavy sa základného práva na súdnu ochranu a v jeho rámci aj práva na náhradu trov súdneho konania možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie, t. j. v danom prípade Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). Ustanovenie § 150 ods. 1 OSP všeobecnému súdu umožňuje, aby v rámci svojho uváženia celkom alebo sčasti nepriznal náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak podľa zákona patrí. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia však môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor pre neobmedzenú a ničím neohraničenú voľnú úvahu súdu.

Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, je podľa stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov potrebné prihliadať na osobné, zárobkové, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov na obidvoch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pričom medze sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 142 ods. 1 OSP). Vymedzenie obsahu právneho pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“ obsiahnutého v § 150 ods. 1 OSP je teda v zásade výlučne úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu v zásade neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa umožňujúcich aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd ale zdôrazňuje, že úvaha všeobecného súdu o tom, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad (odôvodňujúci aplikáciu § 150 ods. 1 OSP, pozn.), musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnená, pretože v opačnom prípade by mohlo

ísť o postup, ktorý by mohol mať črty svojvôle (I. ÚS 5/2011). Ústavný súd však v posudzovanej veci nezistil, že by mohlo ísť o takýto prípad.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s časťou odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku sp. zn. 8 C 54/2012 zo 14. januára 2013 týkajúcou sa náhrady trov prvostupňového konania a k náhrade trov odvolacieho konania uviedol: „O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p. (v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.). V odvolacom konaní boli úspešní navrhovatelia (v časti výroku o náhrade trov konania), ako aj odporca (vo výroku o veci samej), preto bolo rozhodnuté spôsobom vyjadreným vo výroku tohto rozsudku.“

V nadväznosti na citované ústavný súd poukazuje na § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením okresného súdu obsiahnutým v jeho rozsudku sp. zn. 8 C 54/2012 zo 14. januára 2013 v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania, t. j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP, a s prihliadnutím na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2013 týkajúcu sa náhrady trov konania.

V odôvodnení rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 C 54/2012 zo 14. januára 2013 sa k výroku o náhrade trov prvostupňového konania uvádza:

«O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 a § 150 Obč. súd. por. V konaní úspešný žalovaný podal návrh na prisúdenie náhrady trov konania. Súd

však aplikoval ustanovenie § 150 Obč. súd. por. a z dôvodov osobitného zreteľa žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre takéto rozhodnutie súd vidí v okolnostiach prípadu aj v postoji účastníkov v konaní. Podanie tohto návrhu zo strany žalobcov bolo vyvolané správaním sa žalovaného, ktorý najskôr podal 27. 10. 2011 žalobu na tunajšom okresnom súde, vedenú pod sp. zn. 8 C/258/2011 o vrátenie kúpnej ceny 9.300 eur z dôvodu podľa § 48 ods. 2 Obč. zák., teda z dôvodu odstúpenia od zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, pretože nedošlo k odstráneniu väd postavenej garáže. Predpokladom takéhoto postupu je však uzavretie kúpnej zmluvy, ku ktorému nedošlo. Jej uzavretia sa potom žalobcovia následne domáhali žalobou doručenou súdu 22. 02. 2012 v konaní sp. zn. 8 C/54/2012. Pri prihliadaní na postoj účastníkov v konaní súd nemohol opomenúť, že žalovaný pri pokuse žalobcov dohodnúť sa o urovnaní ich vzájomných vzťahov počas tohto súdneho konania bol ochotný pristúpiť na dohodu, ktorej návrh bol prednesený na pojednávaní 08. 10. 2012 v tom smere, že prevezme garáž do vlastníctva, ak mu žalobcovia poskytnú zľavu z kúpnej ceny 1.500 eur. Takýto návrh žalovaného súd považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pretože pod ťarchou súdneho konania by primäl žalobcov k poskytnutiu „zľavy“, ktorej získanie žalovaný zmeškal pri podpise zmluvy o budúcej zmluve (keby bol kúpil niektorú z prvých štyroch garáží, on však kúpil garáž piatu). Napokon súd apeluje na žalovaného, aby do riešenia svojich vzťahov so žalobcami nezapájal ostatných kupujúcich tak, ako to urobil pri stretnutí so žalobcami 26. 07. 2011, ktoré si na tento deň dohodol len on sám.»

Ústavný súd v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa konštatuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Uvedenému právnemu názoru zodpovedá aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý napr. vo veci Ruiz Torija c. Španielsko (rozsudok z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B) uviedol: „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ Ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a funkcie v zásade nemôže preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov a rovnako nemôže skúmať, či súdy správne právne vyhodnotili zistený stav.

Aplikácia § 150 ods. 1 OSP založená na konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu a postoji účastníka konania (sťažovateľa, pozn.) je v danom prípade podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). Za okolností, keď sa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa výroku o trovách prvostupňového konania stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 C 54/2012 zo 14. januára 2013, ktoré je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, nemožno mať výhrady ústavnej intenzity ani proti príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Ústavný súd považuje za ústavne konformný záver vo veci sťažovateľa konajúcich všeobecných súdov, podľa ktorého vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu a usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi konania si každý účastník konania má hradiť vlastné trovy sám. Skutkové a právne závery uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 54/2012 zo 14. januára 2013 v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania účastníkom konania nie sú podľa názoru ústavného súdu v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno považovať za odporujúce čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ namieta. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a

preto ich ústavný súd nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať ani ich prípadne nahrádzať vlastnými.

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by mu reálne umožňovala dospieť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie k záveru, že označeným rozhodnutím došlo k porušeniu tohto základného práva. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2014